
Den personificerede

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Den personificerede

4

Den personificerede

Den personificerede

Den personificerede.

Af Kaj Munk

Nat.d.11.10.1936[1]

”I Denne Rede,” sagde Baronen og slog med Haanden ud imod Salene, ”raader endnu Liberalismens Aand; nu kan enhver frit udsøge sig det Selskab, han ønsker, slaa sig ned, hvor det er belejligst, hengive sig til den Tidkort, der er ham kærest, nyde, hvad der konvenerer ham, og blive her saalænge, han bare kan holde til det. Mine Herrer, Bordet er hævet.” Og ganske brutalt tilføjede han: ”Jeg spiller Kort.”

Der maa alligevel være noget, der hedder naturlig Udvælgelse, for vi fire Gejstlige, der hele Dagen havde passet paa ikke at have noget med hinanden at gøre, fandt os til vor Overraskelse snart siddende sammen i et Kabinet.

Helledussedda, hvor var vi dog forskellige: den ene var sorthaaret, den anden lyskrøllet, den tredie rødhaaret og den fjerde skaldet; den ene var Barthianer, den anden Oxfordmand, min Ringhed gammeldags ingenting og den fjerde Fritænker. Han var nu saa langt den interessanteste af os, han havde været Præst i Amerika, var kommet hjem og havde derefter bestridt Embedet paa en af Achton Friises Smaaøer, indtil det var gaaet op for ham, at hans Filosofi havde udviklet sig saadan i Aarenes Løb, at den ikke længere stemte med Evangeliets. ”Da tog jeg straks min Afsked,” sagde han med sin tynde, sørgmodige Stemme i et Dansk, der for den Sags Skyld lige saa gerne kunde kaldes Amerikansk. ”Ja, jeg tog min Afsked omgaaende, for jeg er, hvad enhver, der kender mig, vil bekræfte, den personificerede Sandhedskærlighed.”

Oxforden kom til at skinne i Ansigtet af Lykke ved at kunne spejle sig i et af sine fire kære Absoluter, men Barthianeren spurgte giftig: ”Hvor kan De saa deltage i Jagt og Jagtselskaber? Der kan De dog ikke undgaa, at der af og til falder en Jagtløgn af. Hvordan reagerer De saa overfor den?” Den adspurgte saa paa Spørgeren med tungsindige Øjne: ”Det er egentlig ogsaa Synd, men det er en ældgammel Passion hos mig, jeg kan ikke holde mig derfra.” - Dermed gik Samtalen i Staa. Vi havde haft en dejlig Dag, men de to Kolleger længtes bare efter at ryge løs paa hinanden. Det eneste, der holdt dem tilbage, var, at de vidste, at jeg vilde det gerne, og af og til æggede dem.

Stemningen var altsaa langsommelig. Da spurgte jeg: ”Har De ogsaa gaaet paa Jagt i Amerika, Pastor Jefferson?” ”Meget, meget,” svarede han, ”en Gang kom der en Bjørn hen til mig, jeg havde Bøssen over Skulderen, og den var ikke ladet, jeg river den ned i en Fart, men nu er Uhyret inde paa Livet af mig, hvad gør jeg? Lader med højre Haand og jager venstre Haand ind i Fjendens Gab. Den bed den naturligtvis af, men modtog saa ogsaa det dræbende Skud.”

”Hvad!” udbrød jeg overrasket, ”er Deres venstre Haand kunstig?”

”De første to Aar, jeg levede i Amerika, var jeg meget fattig; i al den: Tid bestod min Føde næsten udelukkende af Firben; det maa være Forklaringen, thi efter nogle Dages Forløb iagttog jeg, at en ny Haand groede ud i Stedet for den tabte. De vil se, mine Herrer, at min venstre Haand er en Bagatel eller to mindre end den højre.”

Kaj Munk.